

Krista Hafner

Palček Peter

I.

Bilo je jesensko jutro, lepo kot sama nebeška glorijska. Na travi so se bleščale rosne kapljice, v zraku pa je škrjanček drobnil svojo pesmico.

Palček Peter je korakal po poljski stezi v šolo. Kar zagleda na ozarrah murenčka, ki se je sončil pred svojo luknjico in veselo cvrčal.

»Kaj delaš?« ga je vprašal Peter.

»Pojem,« je odgovoril murenček in se zasmejal. »Potem bom pa še plesal.«

»Kaj pa, ali v šolo nič ne greš?«

»Ne. Kaj bi v tesni sobi sedel in v bukve zijal, ko pa je zunaj tako lepo. Norec bi bil, kdor bi kaj takega delal.«

»O, saj tudi meni danes šola nič ne diši.«

»Kaj pa potem tiščiš vanjo, če ti ne diši? Raje se k meni usedi in z mano zapoj. Tako nama bo krajši čas.«

Petru je bilo murenčkovo vabilo všeč. Snel je šolsko torbico, jo položil na travo kraj murenčkove luknjice in se usedel nanjo.

»Zdaj bova pa zagodla in zapela,« je rekel murenček in napel svoje strune.

Peter je prikimal in se junaško postavil pred murenčka. Nato pa sta zagodla in zapela poskočno pesmico:

Trilili, tralala,
pesa, repa, kumara,
trilili, tralala,
pol sveta za groša dva.

Takrat je prišel po ozarrah cigan Malhar. Ustavil se je, poslušal lepo godbo in ko sta naša pevca prenehala s svojo pesmico, je vprašal:

»Kdo pa zna tako lepo peti?«

»Jaz,« se je pobahal Peter.

»Potem pa kar z menoj! Meni je treba takih pevcev,« je rekel cigan Malhar, zgrabil Petra v pest in ga stlačil v malho.

Murenček je ostal sam na ozarrah in gledal za ciganom, ki je urno korakal preko polja.

